

[Vagn Bro.]

nye, formentlig gode Straffelov, og vi har tidligere her i Tinget vedtaget den store, højt roste — og jeg tillader mig at mene for Hovedpartens Vedkommende med Rette højt roste — Retsreform — to Love, som den højtærede Justitsminister har gennemført. Jeg tror, det har været godt for Udviklingen herhjemme, at disse 2 Love er vedtaget med alle Partiers Tilslutning. Nu staar vi overfor en Ændring til Retsplejeloven, der principmæssigt har betydet meget herhjemme, og som kun er 10 Aar gammel, og overfor hvilken man, naar der er fremført Kritik af Nævningeinstitutionen, fra Tilhængerens Side har sagt, at man endnu ikke kan dømme derom, og jeg vil tillade mig at sige, ikke mindst til den højtærede Justitsminister, at vi ved denne Lejlighed bør tage i Betragtning — for det kan jo ikke nytte at skjule det —, at et stort Parti paa mange Punkter har indtaget andre Standpunkter end Flertallet, og at et andet stort Parti, det konservative Folkeparti, heller ikke paa alle Punkter staar enigt. Der har været talt om, hvorvidt man skal gaa hurtigt frem eller langsommere; jeg mener, vi skal søge ikke at gaa for hurtigt frem, saaledes at man stadig kan have det Maal for Øje at faa vedtaget denne store Ændring til Loven af 1916 enstemmigt, med alle Partiers Tilslutning, ligesom Straffeloven blev det. Det er en Betragtning, som jeg, der i disse 10 Aar, ganske vist paa en uhyre beskeden Plads, ogsaa i Praksis har virket for Retsplejen, finder, man har Lov til at fremsætte, naar man har Interesse for denne Sag, thi hvis Vedtagelsen ikke bliver enstemmig, kan der meget let komme en Reaktion overfor Bestemmelser, som ikke i Principperne har det hele Folks almindelige Tilslutning. Jeg for min Part vil da haabe, at der, naar vi igen mødes efter Sommerens Forhandling, vil være Mulighed for, at vi paa adskillige Punkter kan naa nærmere sammen ved Imødekommenhed fra begge Sider.

Jeg skal endnu blot gøre nogle Bemærkninger om et Par Ændringsforslag, hvortil jeg har taget et andet Standpunkt end mine ærede Partifæller — altsaa bortset fra Spørgsmaalet om Offentlighed. Det drejer sig om Ændringsforslaget under Nr. 81, hvorefter en Sagfører, der 3 Gange har faaet Rettergangsboøde, for en Periode af 5 Aar vil kunne berøves Procedure-Tilladelsen for Landsret og Højesteret. Jeg tror nu ikke, man behøver at slaa denne Sag saa stærkt op. I Øjeblikket er det ganske overordentlig faa Sagførere, som faar saadanne Rettergangsboøder, og naar dertil nu yderligere

kommer, at de foruden at blive idømt en Bøde ogsaa mister deres Procedure-Adgang, tror jeg, Domstolene vil være end mere forsigtige med at idømme disse Bøder. Hvis man følger Flertallets Ændringsforslag, ja, selv om man følger Mindretallets Ændringsforslag, vil der blive saare vid Adgang for alle Sagførere til at procedere ved Højesteret, og det vil derfor kun være ret og rimeligt, at man giver Domstolene en Bemyndigelse som den foreslaaede, da det efter min Mening kun vil komme til at ramme de ganske enkelte uheldige Sagførere, thi jeg tror, det oftere er Sagføreren, der er Skyld i, at en uheldig Sag føres frem for Højesteret, end Klienten.

Til Slut skal jeg kun gøre en Bemærkning om Sagførerordningen. Vi fra Venstres Side har foreslaaet at ophæve Prøveproceduren ved Landsretten ud fra den Betragtning, at det er ved sidste Instans, der skal sættes ind. Jeg ved meget vel, at der siges heroverfor, at nu om Stunder med den mundtlige Procedure, Umiddelbarhed o. s. v., er Landsretsproceduren overmaade vigtig. Det er ogsaa rigtigt, men det er dog en Kendsgerning, at det er saa uhyre faa Procent, som falder igennem ved denne Prøve, hvilket vil sige, at det store Flertal af dem, som i 3 Aar har udøvet Sagførerergerning, kan komme til at udøve den ved Landsretten, og derfor betyder den Smule Sigten, der her kan blive Tale om, saa uhyre lidt. Derfor bør det være ved sidste Instans, man foretager Sigtningen. Jeg vil i denne Forbindelse føje til, at Højesteret efter min Mening saa sandelig ikke har gjort det let for dens Forsvarere. Jeg er klar over, at der er meget at kritisere ved Højesterets Fremgangsmaade ved Udvælgelsen af dem, der kan møde for Højesteret, og jeg maa maaske her gøre opmærksom paa — da dette er en foreløbig Forhandling —, at jeg i Udvalget har sagt, at jeg meget vel kunde tænke mig at gaa med til en Ændring, endog en Ændring, der gaar i den Retning, at det ikke bliver Højesteret alene, der kommer til at afgøre, om de prøveprocederende skal accepteres. Det kunde f. Eks. udmærket vel være Højesteret i Forbindelse med Bisiddere med Stemmeberettigelse paa dette Punkt, Bisiddere fra Sagførerraadet og fra det juridiske Fakultet. Men en Ordning, en Sigtning burde vi have her.

Det andet Punkt med Hensyn til Sagførerordningen, som jeg skal gøre opmærksom paa, er det Ændringsforslag, Flertalspartierne stiller om at bibeholde